

Zie je mij?

Er zijn stenen
In onze magen
We dragen ze alleen
Niemand kan zien hoe groot, hoe zwaar of hoe scherp ze zijn
Alleen ik weet hoe ze daar terecht zijn gekomen
Nou, ik niet alleen
Ook degene die ze daar heeft gepland
Maar die kent de zwaarte niet

Als je goed kijkt, heel goed kijkt
Dan zie je het kind in mij
Die zich precies aan die brokstukken heeft vastgeklampt
Want wat als je nergens anders ruimere grond kan vinden?

Als precies daarover niemand een vraag stelt?
We de brokken in onze kelen vermijden?
Als moeilijke vragen in formulieren worden geparkeerd?
We de vraag blijven stellen: Wat is nu eigenlijk je hulpvraag?
Want op die vraag keren de woorden zich om
Slikken we het ongemak van de ander in en dan komen ze
Precies ja, weer in diezelfde maag waar het al zo vol en zwaar is

Hoe vinden we ruimere grond als er stemmen blijven die zeggen
'Nu kunt u toch wel verder?'
Als de vraag: Wat is je overkomen? Nee, wat is je echt overkomen?
Net buiten bereik blijft?
Stelselmatig in zorgstelsels vakkundig omzeild?

Als we niet in onze eigen tas kunnen kijken
Leer me alsjeblieft in mijn eigen tas kijken
Want precies daar echoot mijn spiegelbeeld
En normaal kijk ik snel weg
En anderen ook, dus dat is blijikbaar wat je ermee moet doen

Of toch niet?
Misschien niet wegstijgen
Elkaar tevoorschijn luisteren
Of je nu hulp verleent of hulp meent
Ja, laten we meer hulp menen
Elkaar niet de ballen uit de handen slaan

En zullen we wanneer we dat doen niet de dans van de vermijding doen?
Maar elkaar de vraag stellen
Mag ik je dansen?
En dans jij dan even mij?
Met onze lijven in de zwaarte en het licht
Even brokstukken losgerukt van oude woorden om te komen tot nieuwe

En zullen we elkaar daarin dan veiligstellen?
Onze leeuwenadem laten stoppen met briezen?
Die leeuw blijft toch wel, laten we het beestje gewoon bij zijn naam noemen

Veilig zichtbaar
Veilig zelf
Veilig weer voelen
Veilig erkennen dat je niet alleen bent
Veilig nu, en nu, en nu en nu nog steeds

Precies genoeg verbonden met wat pijn doet vandaag
Precies genoeg
Precies tussen normaal en abnormaal
Precies daartussen
Huis de trots op jezelf

Zie je mij?
En mij?
En mij?
En mij?

We zijn niet onze stenen
We dragen ze wel

Zullen we de vraag gewoon stellen?
Blijven stellen?
Aan elkaar?
Vandaag, morgen en overmorgen?
Opnieuw deze vraag, steeds opnieuw?
En zullen we de vraag doorgeven aan onze zonen en dochters?

En zullen we dan zorgen dat niemand
Nee niemand
Schroomt om te antwoorden?

PETER ROMBOUITS